

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112011133
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3112011133.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému B. W., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbahu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 15. februára 2017 odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín a poškodeného T.. B. W. podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 8. novembra 2016, sp. zn. 4T/99/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a poškodeného T.. B. W. zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 8. novembra 2016, sp. zn. 4T/99/2012, bol obžalovaný B. W. podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 04.07.2012, sp. zn. 2Pv/408/11-18 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbahu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

s doposiaľ neznámym páchatelom v čase od 12.00 hod. do 12.30 hod. dňa 27.04.2011 v Trenčíne na ul. O. č. XXX/XX uviedli do omylu poškodeného B. W. a vylákali od neho finančnú hotovosť vo výške 650 Eur, pričom poškodenému uviedli, že uvedenú sumu potrebujú na uhradenie operácie ich kamaráta, ktorý sa mal nachádzať vo Fakultnej nemocnici, taktiež poškodenému uviedli, že uvedenú sumu mu vrátia, avšak túto finančnú pôžičku si požičiavali už s tým úmyslom, že ju nevrátia a následne mu zo skrine v spálni bytu odcudzili finančnú hotovosť vo výške 2.900 Eur, 2 ks náušník zo žltého kovu, 1 ks prívesok zo žltého kovu a 1 ks obrúčky zo žltého kovu, celkovo v hodnote 350 Eur, čím poškodenému B. W. spôsobili škodu uvedením do omylu vo výške 650 Eur a škodu na odcudzených veciach vo výške 3.250 Eur.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. boli: poškodený T.. B. W., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom E., O. XXX/XX a poškodená obchodná spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, odkázaní s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote podanými odvolaniami napadli v neprospech obžalovaného prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len prokurátor) pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného B. W., t. j. výrokov o vine a treste a poškodený T.. B. W. pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania považoval hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom za nedôsledné a nesprávne a nestotožnil sa ani s jeho záverom o oslobodení obžalovaného B. W.. Podľa názoru prokurátora bol obžalovaný zo spáchania skutku nepochybne usvedčovaný rekogníciami osoby zo dňa 03.10.2011, pri ktorej poškodený B. W., ako aj svedkyňa T. M. K. zhodne opoznali a označili osobu obžalovaného ako osobu, ktorá sa mala dopustiť stíhaného skutku. Skutočnosť, že svedkyňa T. M. K. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa nevedela so 100 % istotou označiť za páchatel'a skutku obžalovaného, je podľa prokurátora vzhľadom na odstup času od spáchania skutku úplne logická a pochopiteľná, pričom vzhľadom práve na túto skutočnosť je potrebné považovať za vierohodnú svedeckú výpoveď T. M. K. a rekogníciu z prípravného konania. Nesúhlasil so súdom prvého stupňa prezentovanými pochybnosťami o vierohodnosti a spornosti stotožnenia obžalovaného ako páchatel'a žalovaného skutku s poukazom na okolnosť, že poškodený B. W. i svedkyňa T. M. K. pri prvej rekognícii opoznali úplne iné osoby ako páchatel'ov, pretože podľa názoru prokurátora pri opakovanej rekognícii bol obžalovaný nepochybne opoznaný ako osoba, ktorá spáchala predmetný skutok. Podľa názoru prokurátora je potrebné z uvedených dôvodov konštatovať, že stíhaný skutok sa stal, že naplnia zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. a že ho spáchal obžalovaný B. W.. Na základe uvedených dôvodov preto prokurátor navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodený T. B. W. odvolanie podané ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku bližšie písomne neodôvodnil.

Prokurátor nadriadenej krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v súlade s písomným odôvodneným odvolaním prokurátora okresnej prokuratúry rovnako navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rovnako poškodený T. B. W. navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný B. W. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu spolu so svojím obhajcom navrhli, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania prokurátora a poškodeného ako nedôvodné s poukazom na to, že napadnutý rozsudok považujú za vecne správny.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokurátora a poškodeného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 5. januára 2017, na verejnom zasadnutí dňa 15. februára 2017 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorom napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste) a poškodeným napadnutého výroku o náhrade škody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania prokurátora a poškodeného nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného B. W. spod obžaloby a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom. Jeho rozhodnutie o oslobodení obžalovaného B. W. spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. por. pre skutok kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. z dôvodu, že nebolo dokázané,

že tento skutok spáchal obžalovaný, je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Súd prvého stupňa na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia. Podľa jednej, prezentovanej obžalobou, sa mohol žalovaný skutok stať a mohol ho obžalovaný B. W. spáchať spôsobom uvedeným v obžalobe. Avšak podľa druhej, prezentovanej obhajobnými tvrdeniami a výpoveďami obžalovaného B. W. a dôkazmi vykonanými súdom prvého stupňa a z nich vyvodенými závermi, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nebolo dokázané, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu obžalovaný spáchal.

Vykonané dôkazy teda nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, ale zároveň nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tejto podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzí (možností) zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti, v danej veci konkrétne prezentovaných v písomnom odôvodnení odvolania prokurátorom iným, pritom výlučne v neprospech obžalovaného, hodnotením dôkazov, než aké urobil súd prvého stupňa. Takýto záver nemožno však vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukázal v odvolaní prokurátor, keď tieto dôkazy i ďalšie vo veci súdom prvého stupňa vykonané dôkazy a z nich predovšetkým obhajobné tvrdenia obžalovaného i dôkazy, na ktoré poukázal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej skutok uvedený v obžalobnom návrhu obžalovaný nespáchal. Dôkazy z prípravného konania i z hlavného pojednávania, na ktoré poukázal v odvolaní prokurátor, umožňovali vyvodzovať len podozrenie, že žalovaný skutok sa mohol stať spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a že ho obžalovaný mohol spáchať, ale zároveň, najmä keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď nevylučujú jeho obhajobu, že nekonal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a žalovaný skutok nespáchal, nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine.

Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva totiž nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Vzhľadom na to, že nebolo možné jednoznačne a bez pochybností určiť, ktorá z dvoch možností skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, súd prvého stupňa správne zvolil tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a podľa § 285 písm. c/ Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu. Súd prvého stupňa takto postupoval, preto jeho záver o oslobodení obžalovaného B. W. a o odkázaní poškodeného T. B. W. s nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 3 Tr. por. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými súd prvého stupňa rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než urobil súd prvého stupňa. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne a podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z ustanovení § 307 a § 308 Tr. por. vyplýva, že poškodený je oprávnený podať odvolanie len proti výroku o náhrade škody, alebo že taký výrok nebol urobený, prípadne proti konaniu, v ktorom sa vyskytli nedostatky, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť výroku o náhrade škody. Poškodený nie je oprávnený podať odvolanie proti iným výrokom a teda nemôže podať odvolanie ani proti oslobodzujúcemu rozsudku. Výrokom o náhrade škody, proti ktorému môže poškodený podať odvolanie, je výrok o povinnosti obžalovaného nahradiť škodu, ako aj výrok o odkázaní poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces, teda tak, ako tomu bolo aj v prípade poškodeného T.. B. W.. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. V posudzovanej veci súd prvého stupňa obžalovaného spod obžaloby oslobodil, preto postupoval správne a v súlade so zákonom aj vo výroku, ktorým odkázal poškodeného T.. B. W. s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora a poškodeného za dôvodné, preto odvolania prokurátora i poškodeného T.. B. podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.